

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 171/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 32Dz/3/2025 zo 6. novembra 2025 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na vydanie dočasného opatrenia **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd označeným uznesením o námietke zaujatosti proti všetkým členom disciplinárneho senátu, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň uplatnil návrh na vydanie dočasného opatrenia, ktorým ústavný súd žiadal, aby uložil najvyššiemu správneému súdu, aby sa dočasne zdržal vykonávania úkonov, najmä vydania rozhodnutia vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to až do právoplatného rozhodnutia o ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že najvyšší správny súd ako disciplinárny súd koná v disciplinárnej veci sťažovateľa pod sp. zn. 31D/11/2024 pre skutky kvalifikované ako závažné disciplinárne previnenie na základe disciplinárneho návrhu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky.

3. Uznesením č. k. 31D/11/2025-820 z 25. marca 2025 bolo disciplinárnym senátom prerušené disciplinárne konanie a vec bola postúpená orgánom činným v trestnom konaní ako oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu. Predseda disciplinárneho senátu podal 10. júla 2025 a 8. septembra 2025 dve sťažnosti proti uzneseniam vyšetrovateľa o odmietnutí trestnej veci

sťažovateľa. Prokurátor Krajskej prokuratúry v Trenčíne v poradí druhú sťažnosť rozhodnutím z 18. septembra 2025, ktoré nadobudlo právoplatnosť 24. septembra 2025, zamietol.

4. Sťažovateľ podal 15. októbra 2025 najvyššiemu správne súdu námietku zaujatosti, ktorú smeroval proti celému disciplinárne senátu: proti jeho predsedovi [REDAKOVANÉ], sudcom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a prísediacim sudcom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Včasnosť podania námietky preukazoval tým, že sa o jej dôvodoch dozvedel z odpovede na žiadosť podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov, ktorá mu bola 13. októbra 2025 doručená e-mailom od orgánov činných v trestnom konaní. Zaujatosť predsedu disciplinárneho senátu pre pomer k prejednávanej veci podľa § 4 zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (disciplinárny súdny poriadok) v znení neskorších predpisov v spojení s § 31 ods. 1 Trestného poriadku odvodzoval od nezákonných úkonov voči uzneseniu vyšetrovateľa, a zaujatosť ostatných členov vyvodil od ich prezumovaného súhlasu s úkonmi predsedu disciplinárneho senátu.

5. Ústavná sťažnosť smeruje proti napadnutému uzneseniu, ktorým najvyšší správny súd námietke zaujatosti sťažovateľa v plnom rozsahu nevyhovel. Najvyšší správny súd najprv preskúmal obsah podaní predsedu disciplinárneho senátu, či z nich vyplýva jeho zaujatosť; z tohto však nevyplývalo, že by podávateľ robil skutkové závery, hodnotil dôkazy, či sa vyslovoval k vine/nevine vo vzťahu k trestnému činu, či k samotnému disciplinárne previneniu. Potom dospel k záveru, že nie sú dôvody na vylúčenie predsedu disciplinárneho senátu, pretože neprejavil kvalifikovaný osobný záujem na konkrétnom výsledku trestného konania ani na uznaní disciplinárne obvineného za vinného z trestného činu. V oboch sťažnostiach prejavil záujem na tom, aby vo veci konal (resp. ju preskúmal) príslušný orgán – prokurátor, aby prípadne nebolo nezákonne opomenuté trestné stíhanie, ktoré má prednosť pred disciplinárnym konaním, čo je aj podstatou postupu podľa § 27 ods. 1 disciplinárneho poriadku. Celý postup vedúci k postúpeniu veci prokurátorovi a aj následné podania proti uzneseniu vyšetrovateľa majú znaky plnenia úradných povinností sudcu. Zo žiadneho náznaku ani nevyplýva, že by predseda disciplinárneho senátu predtým disciplinárne obvineného poznal, nie je preto ani zrejmé, prečo by mal byť osobne motivovaný vo veci. Obdobné závery uplatnil námietkový senát aj voči všetkým ostatným členom disciplinárneho senátu.

6. Sťažovateľ ústavnému súdu v podaní doručenom ústavnému súdu 17. februára 2026 oznámil, že predseda disciplinárneho senátu pokračuje v disciplinárnom konaní a nariadil ústne pojednávanie na 27. marec 2026.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ vysvetľuje, že základom podanej námietky zaujatosti bol nezákonný postup predsedu disciplinárneho senátu vykonávajúceho úkony v trestnom konaní, ku ktorým ho zákon neopravňuje, a ktorými prejednikoval vinu disciplinárne obvineného, dokonca z trestného činu. Ústavný súd žiada o urgentný zásah, pretože súd prekvapivo a arbitrárne zamietol námietku zaujatosti z dôvodu nemožnosti posúdiť nezákonnosť postupu predsedu disciplinárneho senátu vykonávať úkony v neprospech disciplinárne obvineného. Zastáva názor, že nespôsobilý dôvod námietky zaujatosti je iba dôvod spočívajúci v „riadnom“ procesnom postupe sudcu; procesný postup, ktorý nie je „riadny“, môže byť dôvodom na vylúčenie sudcu, a preto bolo povinnosťou námietkového senátu

ako predbežnú otázku svojho rozhodnutia vyhodnotiť aj zákonnosť namietaného procesného postupu predsedu disciplinárneho senátu.

7.1. Prekvapivosť rozhodnutia odôvodnil odklonom od ustálenej judikatúry, v rámci ktorej je posudzovanie zákonnosti a nezákonnosti postupu sudcu v konaní štandardným postupom námietkového konania pre zistenie dôvodov zaujatosti. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia vzhliadol v tom, že súd riadne nezdôvodnil, prečo nezákonnosť postupu u namietaného sudcu ani neskúmal, hoci išlo o hlavný argument námietky zaujatosti.

7.2. Sťažovateľ poukázal na tri dôvody, pre ktoré sú obe sťažnosti podpísané predsedom disciplinárneho senátu problematické. Skutočnosť, že došlo k odmietnutiu trestnej veci, ukazuje, že výsledok trestného konania je v rozpore s podaniami predsedu disciplinárneho senátu. S poukazom na tento výsledok je presvedčený, že predseda disciplinárneho senátu ako sudca spravodajca s najzásadnejším vplyvom na podobu konečného rozhodnutia v disciplinárnom konaní bude zaujato motivovaný uznať ho vinným aspoň zo závažného disciplinárneho previnenia a uložiť mu najprísnejšie disciplinárne opatrenie. Sťažovateľ je presvedčený, že ak je „v hre“ takéto disciplinárne opatrenie, treba pristupovať k posudzovaniu nestrannosti a nezaujatosti členov disciplinárneho senátu obzvlášť dôsledne a prísne.

7.3. Vyjadrenie predsedu disciplinárneho senátu v námietkovom konaní o dôslednom naplnení rozhodnutia prerušujúceho konanie a postupujúceho vec považuje len za zastierací manéver, ktorý mal jeho postup ospravedlniť. Bez významu považuje aj zámer predsedu disciplinárneho senátu, aby vec preskúmal prokurátor, ktorý vec postúpil vyšetrovateľovi. K tomu sťažovateľ uvádza, že túto skutočnosť môže len rešpektovať, inak by došlo k zásahu do výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní, navyše v neprospech sťažovateľa.

7.4. Neprihliadnutie na námietku premlčania predstavuje ďalší uplatnený dôvod vylúčenia; sťažovateľ namieta, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, akými úvahami sa súd spravoval pri prihliadnutí na námietku premlčania.

7.5. V ďalšej časti sťažnostnej argumentácie namieta, že o jeho návrhu na zastavenie disciplinárneho konania z 22. decembra 2025 podaného podľa § 27 ods. 4 disciplinárneho poriadku nebolo rozhodnuté. Nekonanie vo veci nepovažuje za riadny procesný postup, čo vyvoláva pochybnosti o nezaujatosti predsedu disciplinárneho senátu. Zdôrazňuje tiež to, že disciplinárne konanie začaté 4. decembra 2024 nebolo do dnešného dňa ukončené, hoci vec mala byť zo zákona rozhodnutá spravidla do troch mesiacoch od jeho začatia.

8. Návrh na vydanie dočasného opatrenia v podobe príkazu disciplinárneho súdu dočasne nevykonávať úkony odôvodňuje tým, že ak by v jeho veci rozhodoval predseda disciplinárneho senátu, ktorý by mal byť pre jeho zaujatosť vylúčený, a následne by došlo k vyhoveniu ústavnej sťažnosti, bolo by nevyhnutné zopakovať celé disciplinárne konanie pred novým disciplinárnym senátom. Uvedený postup je v rozpore so zásadou hospodárnosti konania; predlžovalo by sa konanie a naďalej by mu bola ako exekútorovi spôsobovaná finančná škoda z dôvodu pozastavenia výkonu funkcie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je námietka o arbitrárnom a prekvapivom uznesení o nevyhlásení sudcov v právnej veci sťažovateľa ako disciplinárne obvineného; túto námietku sťažovateľ odôvodnil neposúdením nezákonného postupu predsedu disciplinárneho senátu, ktorý sa po prerušení disciplinárneho konania a následného iniciovania trestného konania svojimi ďalšími

podaniami (sťažnosťami proti rozhodnutiu vyšetrovateľ'a) domáhal, aby bol sťažovateľ trestne stíhaný.

10. Pred tým, ako ústavný súd pristúpi k tomu, aby sa zaoberal podstatou ústavnej sťažnosti, skúmal, či ústavná sťažnosť spĺňa náležitosti vyžadované zákonom č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepriložil plnomocenstvo udelené advokátovi na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. V ústavnej sťažnosti tvrdil, že sťažovateľ'a ako orgán verejnej moci ako účastníka konania zastupuje osoba oprávnená konať v jeho mene alebo ňou poverený zástupca, ktorý má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, a preto nemusí byť v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom. Poukázal pri tom na § 35 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 10 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku.

12. Z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že obdobný argument o výnimke z povinného zastúpenia advokátom vyplývajúcej z § 35 zákona o ústavnom súde sťažovateľ uplatnil v skôr podanej ústavnej sťažnosti (8. októbra 2025), ktorú ústavný súd evidoval pod sp. zn. I. ÚS 749/2025. V predošlých konaniach vedených pred ústavným súdom (III. ÚS 62/2017, I. ÚS 547/2017, II. ÚS 604/2017, IV. ÚS 163/2018, II. ÚS 335/2018, I. ÚS 336/2021, I. ÚS 398/2024) bol sťažovateľ zastúpený advokátom a túto zákonnú povinnosť nijako nespochybňoval.

13. V konaní vedenom pred ústavným súdom sp. zn. I. ÚS 749/2025 najskôr ústavný súd sťažovateľ'a vyzval na predloženie splnomocnenia na jeho zastupovanie advokátom a poučil ho, že v opačnom prípade návrh na začatie konania odmietne. Sťažovateľ v reakcii na výzvu ústavného súdu zotrval na to, že je exekútorom s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa a je orgánom verejnej moci. Preto má možnosť, a nie povinnosť byť v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom. Keďže splnomocnenie na svoje právne zastupovanie nepredložil a nedostatok podmienky konania pred ústavným súdom neodstránil, ústavný súd v uznesení č. k. I. ÚS 749/2025-25 z 18. decembra 2025, ktoré nadobudlo právoplatnosť 16. januára 2026, ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených v zákone. Ústavný súd v uznesení sťažovateľ'ovi zrozumiteľne vysvetlil, že vo veci trov exekúcie vystupuje ako podnikateľ domáhajúci sa odmeny, a nie ako mocenská autorita.

13.1. Obdobný záver v podobnej skutkovej a právnej veci iného súdneho exekútora ústavný súd uplatnil aj v uznesení sp. zn. I. ÚS 164/2020 zo 16. apríla 2020; z obsahu tohto nálezu navyše vyplýva, že ak by aj súdny exekútor vystupoval ako mocenská autorita, resp. keby sa domáhal ochrany základných práv, ktorých nie je nositeľom, ústavný súd by takéto ústavné sťažnosti zásadne odmietol ako podané neoprávnenou osobou (bod 25).

14. Uvedené možno primerane vzťahnúť aj na disciplinárne konanie, v ktorom sťažovateľ nevystupuje ako nositeľ verejnej moci, ale ako subjekt, ktorý v rámci svojho slobodného povolania uplatňuje svoje procesné oprávnenia v snahe zvrátiť rozhodnutie o disciplinárnej zodpovednosti. Následok uloženia niektorej z možných sankcií (napr. peňažná pokuta, či zbavenie výkonu funkcie exekútora) za eventuálne disciplinárne odsúdenie môže pôsobiť na súdneho exekútora represívne, a teda dosahuje intenzitu podstatného zásahu do jeho podnikateľskej sféry.

15. Posudzujúc časové okolnosti konania vedeného pred ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 749/2025, právoplatne ukončeného 16. januára 2026, a konania o tejto ústavnej sťažnosti

začatého 4. februára 2026, možno vyvodit' záver o tom, že s'ťažovateľ musel vedieť o principiálnom prístupe ústavného súdu k povinnému zastúpeniu súdneho exekútora advokátom v konaní pred ústavným súdom. Ak s'ťažovateľ aj napriek opísaným skutočnostiam podal v poradí ďalší návrh na začatie konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy bez toho, aby si zvolil advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom a predložil splnomocnenie na jeho zastupovanie, ústavný súd nevidel dôvod na opätovné vyzvanie s'ťažovateľa na odstránenie nedostatku tohto návrhu.

16. Na základe uvedených skutočností ústavný súd ústavnú s'ťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom (výrok 1 tohto uznesenia). Vzhľadom na odmietnutie ústavnej s'ťažnosti ako celku sa ďalšími požiadavkami s'ťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo. Z uvedeného dôvodu nemohol vyhovieť ani návrhu s'ťažovateľa na dočasné opatrenie (výrok 2 tohto uznesenia).

17. Nad rámec ústavný súd považoval za potrebné uviesť, že konanie o námietke zaujatosti predstavuje len parciálny procesný postup všeobecného súdu smerujúci k rozhodnutiu slúžiacemu na zabezpečenie rozhodovania vecí nestranným súdom. S'ťažovateľom vznesené námietky o arbitrárnosti a prekvapivosti napadnutého rozhodnutia o nevyhlúčení namietanych sudcov disciplinárneho senátu je preto nevyhnutné integrovať do prípadnej ústavnej s'ťažnosti smerujúcej proti (možnému) meritórnemu rozhodnutiu o disciplinárnom previnení s'ťažovateľa, a tak sa domôcť ochrany označených práv, teda namietať (rovnako ako v tejto ústavnej s'ťažnosti) aj nezákonnosť rozhodnutia o ním uplatnenej námietke zaujatosti, ktoré meritórnemu rozhodnutiu predchádzalo a mohlo ho ovplyvniť. Teda napriek tomu, že s'ťažovateľ nemá proti rozhodnutiu o námietke zaujatosti, ktoré je v zmysle ustanovení disciplinárneho poriadku za primeraného použitia Trestného poriadku definitívnym rozhodnutím, možnosť podania opravného prostriedku v systéme všeobecného súdnictva, svoj nesúhlas s takýmto postupom môže uplatniť v rámci ústavnej s'ťažnosti smerovanej proti rozhodnutiu vo veci samej (IV. ÚS 362/2022, IV. ÚS 293/2023, I. ÚS 141/2025).

18. Preto možno uzavrieť, že ak by si aj s'ťažovateľ riadne zvolil advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom a predložil splnomocnenie na jeho zastupovanie, ústavná s'ťažnosť ako predčasne podaná by bola odmietnutá pre jej neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 a § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu